

Βάλε φρουρά στὸ στόμα σου καὶ στὰ χεῖλη σου.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Νὰ μὴν ἀφήνεις τ' αὐτιά σου ν' ἀκοῦνε τὰ λόγια τοῦ καταλάλου οὔτε τὰ λόγια σου νὰ φτάνουν στ' αὐτιά τοῦ φιλοκατηγόρου, μιλώντας ἢ ἀκούγοντας μὲ εὐχαρίστηση τὰ λόγια κατὰ τοῦ πλησίον σου, γιὰ νὰ μὴν ἐκπέσεις ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἔτσι βρεθεῖς ξένος τῆς αἰώνιας ζωῆς .

Ο Ἅγιος Μάξιμος μιλάει γι' αὐτὸν ποὺ κρίνει καὶ κατακρίνει τὸν πλησίον του καὶ ἔτσι χάνει τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ γίνεται αἷτιος τῆς αἰώνιας κόλασής του. Ἐδῶ

ἀπευθύνεται στὸν ἀδελφὸ ποὺ ἀγωνίζεται τὸν «καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως», ποὺ θέλει νὰ σωθεῖ, νὰ κληρονομήσει τὴν αἰώνια ζωὴ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, γιὰ τὴν ὁποία κλήθηκε ὡς Χριστιανὸς καὶ ὡς Μοναχός. Δὲν ἀπευθύνεται ὡς σὲ κατάλαλο καὶ φιλόσογο, ἀλλ' ὡς σὲ ἕναν ἔντιμο Μοναχὸ καὶ ἀγωνιστὴ τῆς ἀρετῆς. Θέλει νὰ τὸν προφυλάξει ἀπὸ τὶς παγίδες τοῦ ἐχθροῦ, ἀπὸ τὴν ἐπιδημικὴ νόσο τῆς καταλαλιᾶς καὶ κατακρίσεως.

Πρόσεξε, λέει, νὰ μὴν κινεῖς τὴ γλῶσσα σου, γιὰ νὰ κατακρίνεις τὸν ἀδελφὸ σου, οὔτε νὰ τεντώνεις τ' αὐτιά σου καὶ ν' ἀκοῦς μὲ εὐχαρίστηση τὶς κατακρίσεις καὶ καταλαλιᾶς τοῦ ἄλλου. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ περισσότεροι ἴσως ἢ μᾶλλον, φιλόσογοι. Τοὺς ἀρέσει νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ παρακολουθοῦν τὴ ζωὴ καὶ συμπεριφορὰ τους, τὶς ἀδυναμίες καὶ ἀπροσεξίες τους καὶ νὰ τοὺς καθίζουν, ἐν ἀπουσίᾳ τους βέβαια, στὸ εἰδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου. Νὰ γίνονται εἰσαγγελεῖς καὶ δικαστὲς καὶ νὰ τοὺς κρίνουν καὶ κατακρίνουν ἀνελέητα. Καὶ δὲν κατακρίνουν μόνο τὶς πράξεις τους, ἀλλὰ καὶ τὰ ἴδια τὰ πρόσωπά τους. Λαλοῦν, μιλοῦν κατὰ τῶν προσώπων. Καταλαλοῦν. Τέτοιους ἀνθρώπους ἢ ἀδελφοὺς τῆς Μονῆς σου νὰ μὴν τοὺς συναναστρέφεις, νὰ μὴν τοὺς ἀκοῦς, νὰ μὴν τοὺς προσέχεις. Νὰ προσεύχεσαι γι' αὐτοὺς καὶ νὰ φυλᾶς τὸν ἑαυτό σου ἀπὸ τὸ βαρὺ αὐτὸ παράπτωμα. Οὔτε νὰ λὲς τὸν κακὸ λόγον οὔτε νὰ τὸν ἀκοῦς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Κλεῖσε τὸ στόμα σου. «Θοῦ φυλακὴν τῷ στόματί σου καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλη σου». Καὶ «παῦσον τὴν γλῶσσάν σου ἀπὸ κακοῦ τοῦ μὴ λαλῆσαι δόλον». Βάλε φρουρὰ στὸ στόμα σου καὶ στὰ χεῖλη σου, ὥστε τίποτε καὶ ποτὲ νὰ μὴν βγεῖ κακὸ γιὰ τὸν πλησίον σου.

Πάντα νὰ λὲς τὸν καλὸ λόγον. Πάντα νὰ σκεπάζεις τὸν ἀδελφόν, νὰ τὸν δικαιολογεῖς, νὰ μὴν τὸν κατακρίνεις καὶ τὸν διαπομπεύεις. Κλεῖσε τ' αὐτιά σου, ὅπως τὰ 'κλεινε ὁ Προφήτης καὶ ἔλεγε: «ἐγὼ δὲ ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον καὶ ὡσεὶ ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ». Βέβαια, ὁ Ψαλμὸς αὐτὸς εἶναι Μεσσιανικὸς, ἀναφέρεται στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτὸ καὶ ἔχει μεγίστη βαρύτητα καὶ θέλει περισσότερη προσοχὴ καὶ ἀντιγραφὴ στὴν καθημερινὴ προσωπικὴ μας ζωὴ. Ἐγὼ, λέει, σὰν νὰ ἤμουν κωφός, δὲν ἄκουγα τὶς κακολογίες τους καί, σὰν νὰ ἤμουν ἄλαλος, δὲν ἄνοιγα τὸ στόμα μου. Πόσο δύσκολο εἶναι νὰ κρατηθεῖ κανεὶς μακριὰ ἀπὸ τὴν κατάκριση, ὅταν μάλιστα ὁ μισόκαλος καὶ μισάνθρωπος τοῦ ψιθυρίζει στ' αὐτί, ὅτι αὐτὰ ποὺ ἀκοῦς ἢ αὐτὰ ποὺ λένε εἶναι ἀληθινὰ, καὶ ὅτι τάχα δὲν λὲς ψέματα.

Μὰ καὶ ἀληθινὰ νὰ εἶναι, ποιὸς μᾶς ἀνέθεσε τὴν ἐξουσία νὰ κρίνουμε τοὺς ἄλλους; Ἕνας εἶναι ὁ Κριτὴς καὶ Νομοδότης. Αὐτὸς ποὺ μπορεῖ νὰ σώσει καὶ νὰ ἀπολέσει. Ὑστερα, ὁ ἴδιος εἶπε: «Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε». Στὸ μέτρο ποὺ θὰ κρίνετε, θὰ κριθεῖτε. Ἡ κρίση σας εἶναι αὐστηρὴ καὶ ἄδικη, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ

στερήσει ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τῆ σωτηρία, ἐνῶ ἐσεῖς τὴν ἀποστερεῖσθε. Αὐτοκατακρίνεσθε καὶ αὐτοκαταδικάζεσθε μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ μίσους σας, ἀφοῦ ἐκπίπτετε ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ εἶναι φῶς Χριστοῦ...

Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Ἀρχιμ. Τιμοθέου Τζιαβάρρα, Σχόλια στὴ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ

Πηγή: in-agiounikolaoutouneou.gr